

Środa, 14 listopada 2007 r.

- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Przemysłu, Komisji Prawnej, (A6-0410/2007),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2006)0086

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 listopada 2007 r. w celu przyjęcia dyrektywy 2008/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleby **■**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji **||**,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Gleba jest zasobem zasadniczo nieodnawialnym, ponieważ procesy degradacji mogą zachodzić bardzo szybko, natomiast procesy glebotwórcze i naprawcze przebiegają niezmiernie powoli. Gleba jest systemem bardzo dynamicznym, spełniającym wiele funkcji niezwykle ważnych dla działalności człowieka i dla przetrwania ekosystemów. Do funkcji tych należą: produkcja biomasy, magazynowanie, filtrowanie i przekształcanie składników odżywczych i wody, gromadzenie zasobów bioróżnorodności, pełnienie roli platformy dla działalności człowieka, poprzez dostarczanie surowców, magazynowanie dwutlenku węgla oraz służąc jako archiwum dziedzictwa geologicznego i archeologicznego.
- (2) Zarówno procesy degradacji gleby jak i procesy naprawcze w tej dziedzinie, wywierają ogromny wpływ na inne obszary leżące w polu zainteresowania Wspólnoty, takie jak **jakość** wód powierzchniowych i gruntowych, zdrowie **i życie** ludzi, zmiany klimatyczne, **degradacja lub** ochrona przyrody i różnorodności biologicznej oraz bezpieczeństwo żywności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 20.7.2007, str. 29.

⁽²⁾ Dz.U. C 146 z 30.6.2007, str. 34.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2007 r.

Środa, 14 listopada 2007 r.

- (3) Gleba jest naturalnym zasobem, będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania, który podlega wzrastającym naciskom i który powinien być objęty specjalną ochroną. Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego⁽¹⁾ wymienia ochronę zasobów naturalnych oraz promowanie zrównoważonego wykorzystywania gleby jako jeden ze swoich celów.
- (4) W swoim komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady „W kierunku strategii tematycznej w dziedzinie ochrony gleby”⁽²⁾ Komisja określiła **dziesięć** głównych zjawisk, stanowiących zagrożenie dla gleby na terenie UE. Zagrożeniami tymi są erozja, spadek zawartości materii organicznej, zanieczyszczenie, zasolenie, zagęszczenie, utrata różnorodności biologicznej gleby, uszczelnianie, **pustynnienie**, osuwanie się ziemi i powódzie. █
- (5) Zróżnicowanie gleb występujących na terenie Wspólnoty jest ogromne, a różnice te dotyczą jej struktury oraz właściwości fizycznych, chemicznych i biologicznych, zarówno w obrębie jednego rodzaju gleby jak i pomiędzy rodzajami. Odmiennie uwarunkowania i potrzeby we Wspólnocie powinny zostać uwzględnione, gdyż wymagają one odrębnych rozwiązań przy **podejmowaniu kwestii degradacji gleby**.
- (6) Prawodawstwo Wspólnoty np. w dziedzinie odpadów, chemikaliów, zapobiegania zanieczyszczeniom przemysłowym i ich kontroli, zmian klimatycznych, wody oraz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich **już przyczynia się do ochrony gleby i może uzupełnić te ramy prawne**, określające wspólne zasady i cele, zmierzające do zapewnienia ochrony i zrównoważonego wykorzystania gleby na terenie Wspólnoty.
- █
- (7) Celem niniejszej dyrektywy jest zagwarantowanie ochrony glebie na podstawie **wspólnych celów oraz poszanowania obowiązującego prawa krajowego i wspólnotowego w celu wykorzystywania gleby w sposób zrównoważony, tak aby ekologiczne, ekonomiczne i społeczne potrzeby obecnych i przyszłych pokoleń mogły zostać zaspokojone**.
- (8) Wspólne ramy prawne **umożliwią państwom członkowskim oraz władzom regionalnym i lokalnym ochronę gleby bez zakłóceń konkurencji pomiędzy podmiotami gospodarczymi. Jednocześnie zapewnią one gwarancje i przejrzystość na wewnętrznym rynku gleby państw członkowskich. Takie ramy prawne powinny zostać przyjęte w oparciu o kompleksowe badanie stanu gleby i o działania już podjęte w państwach członkowskich**.
- (9) Jako że **degradacja gleby może mieć poważny wpływ na przyrodę, wodę, bezpieczeństwo żywności, zmiany klimatyczne, rolnictwo oraz zdrowie ludzi oraz jako że pomimo istniejącego prawodawstwa wspólnotowego degradacja gleby prawdopodobnie będzie postępować, istnieje potrzeba opracowania dyrektywy umożliwiającej ochronę gleby we wszystkich państwach członkowskich, aczkolwiek tylko zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu**. Niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia wyznaczonego celu zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wyżej wymienionym artykule.
- (10) Ponieważ niektóre z polityk sektorowych mogą przyśpieszać procesy degradacji gleby, albo łagodzić ich skutki, konieczne jest szersze uwzględnienie aspektu ochrony gleby w tych politykach. Niniejsza dyrektywa powinna stworzyć państwom członkowskim możliwości ustalania zakresu i przeprowadzania oceny wpływu tych polityk na zagadnienia takie jak zapobieganie procesom degradacji gleby oraz ochrona jej funkcji.
- (11) **Rolnictwo zawsze pozytywnie przyczyniało się do utrzymania struktury gleby i jej cech i stanowi niezbędny mechanizm zachowania organicznej jakości gleby i wspierania utrzymania warstwy roślinnej i unikania pustynnienia**.

(1) Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

(2) COM(2002)0179.

Środa, 14 listopada 2007 r.

- (12) *W ramach śródkresowego przeglądu wspólnej polityki rolnej powinny zostać określone środki docelowe dotyczące utrzymania i poprawy żyzności gleby, zawartości materii organicznej i potencjału sekwestracji węgla.*
- (13) *W celu uniknięcia pokrywania się istniejącego ustawodawstwa w dziedzinie rolnictwa i ochrony środowiska oraz uwzględniając zasadę pomocniczości wiążącą się z wdrażaniem mechanizmu uzależniania pomocy finansowej od przestrzegania norm ekologicznych, każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość zdecydowania o wdrożeniu mechanizmu uzależniania pomocy finansowej od przestrzegania norm ekologicznych, biorąc pod uwagę własny klimat, rolnictwo i cechy gleby.*
- (14) *W odróżnieniu od powietrza i wody, gleba na terenie Wspólnoty znajduje się głównie w posiadaniu prywatnych właścicieli. Tym niemniej pozostaje ona zasobem naturalnym, będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania, który musi być chroniony dla przyszłych pokoleń. Zatem zachęcanie użytkowników gleby do podejmowania środków zapobiegawczych w celu zapobiegania degradacji gleby leży w interesie publicznym.*
- (15) *Żyzność gleby jest podstawą życia. Celem wszelkiej działalności rolniczej musi być zachowanie i poprawa żyzności.*
- (16) **Proces uszczelniania gleby jest coraz bardziej niepokojący, ponieważ może on zahamować te funkcje gleby, które zapewniają warunki niezbędne dla działalności człowieka i przetrwania ekosystemów, nie przyczyniając się do zrównoważonego rozwoju zgodnie z odnowioną strategią UE dotyczącą zrównoważonego rozwoju, przyjętą przez Radę Europejską w dniach 15-16 czerwca 2006 r. Wymaga to bardziej zrównoważonego wykorzystywania gleby. Potrzebne jest zatem podjęcie odpowiednich środków ograniczających uszczelnianie gleby wynikające z prowadzenia prac budowlanych, które mogą w znaczący sposób zakłócać funkcje gleby i które nie przyczyniają się do osiągnięcia zrównoważonego rozwoju. Państwa członkowskie powinny ustanowić środki zachęcające do stosowania przemysłowego i miejskiego rozwoju przestrzennego na terenach już używanych dla celów przemysłowych i miejskich oraz powinny ograniczać wykorzystywanie terenów zielonych. Państwa członkowskie powinny również zagwarantować, że ramy regulujące planowanie wykorzystywania gruntów będą korzystne dla odnowy terenów oraz rozważyć stworzenie szybkich procedur wydawania zezwoleń w zakresie planowania naprawy szkód. Tam gdzie uszczelnianie gleby miałyby wystąpić w takich okolicznościach, państwa członkowskie powinny zapewnić złagodzenie jego skutków, na przykład poprzez stosowanie technik budowlanych i odwadniania pozwalających na utrzymanie jak największej ilości funkcji gleby oraz zagwarantować, że nie będzie to miało żadnych negatywnych skutków dla środowiska przewyższających korzyści.**
- (17) *Zakwaszenie gleby jest ważnym problemem w niektórych częściach Wspólnoty i należy się nim zająć. Dlatego państwa członkowskie muszą podjąć odpowiednie środki, aby zagwarantować, że niewłaściwe praktyki wykorzystania gleby nie spowodują spadku jej pH. Jednocześnie cechy gleb, które z natury są kwaśne (np. torfowiska) lub stanowią naturalne siedliska, nie powinny być zmieniane.*
- (18) *Skuteczna i ukierunkowana polityka w dziedzinie ochrony gleby wymaga wspólnych celów w zakresie ochrony gleby. Jednocześnie jednak państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne muszą mieć możliwość podejmowania kroków na odpowiednim szczeblu i na odpowiednią skalę, jak również określenia obszarów priorytetowych w oparciu o wiedzę naukową dotyczącą cech lokalnej gleby, procesów degradacji gleby oraz uwarunkowań środowiskowych, gospodarczych i społecznych. Istnieje potrzeba prowadzenia skutecznej wymiany informacji na temat stanu wiedzy naukowej w państwach członkowskich, najlepszych praktyk w określaniu obszarów priorytetowych i kodeksów dobrej praktyki.*
- (19) **Programy środków i kodeksów dobrej praktyki** powinny uwzględniać społeczne i gospodarcze skutki przewidywanych środków; Powinny one podlegać okresowym przeglądom i mogą być formułowane na podstawie zobowiązań, planów i programów już istniejących w prawodawstwie i finansowaniu Wspólnoty lub w umowach międzynarodowych.

Środa, 14 listopada 2007 r.

- (20) Niniejsza dyrektywa powinna przyczynić się do powstrzymania procesu pustynnienia **i spadku różnorodności biologicznej oraz do ograniczenia zmian klimatycznych i przystosowania się do nich, które są problemami ochrony środowiska o międzynarodowym znaczeniu mającymi poważne skutki w skali regionalnej i lokalnej, gdzie degradacja gleby odgrywa ważną rolę; powinna ona również wzmacniać współpracę** przy wdrażaniu konwencji ONZ w sprawie przeciwdziałania pustynnieniu (UNCCD), konwencji o różnorodności biologicznej, **konwencji ramowej w sprawie zmian klimatu oraz protokołu z Kioto**, których Wspólnota jest stroną, a także powinna zwiększyć skuteczność realizacji tych międzynarodowych umów z zakresu ochrony środowiska.
- (21) Zgodnie z zasadą zapobiegania, określoną w art. 174 Traktatu WE, niniejsza dyrektywa powinna przyczynić się do zapobiegania wprowadzaniu niebezpiecznych substancji do gleby i ograniczyć je tak, aby uniknąć jej zanieczyszczenia oraz aby zachować jej funkcje.
- (22) Mające miejsce w przeszłości procesy uprzemysłowienia oraz nieskuteczne lub nieodpowiednie zarządzanie sprawiło, że obecnie na terenie Wspólnoty znajdują się setki tysięcy zanieczyszczonych miejsc, które wymagają wspólnej strategii zmierzającej do usunięcia uprzednio powstałych zanieczyszczeń, tak aby zapobiec szkodliwemu wpływowi, jaki mogą one wywrzeć na zdrowie ludzi i środowisko, lub aby złagodzić ich skutki.
- (23) Aby móc skutecznie zapobiegać zagrożeniom płynącym z zanieczyszczenia gleby dla ludzkiego zdrowia i środowiska oraz ograniczać je, **należy potraktować priorytetowo identyfikację i poprawę sytuacji miejsc**, które według oceny państw członkowskich stanowią szczególne zagrożenie w tym względzie. **Państwa członkowskie powinny opracować proces, łącznie z ustaleniem harmonogramu, obejmujący ocenę ryzyka, identyfikację miejsc, informacje dla społeczeństwa, informacje dla potencjalnych nabywców w przypadku obrotu gruntami, kolejność priorytetów oraz finansowanie działań naprawczych. Proces ten powinien zapobiec pokrywaniu się z istniejącym ustawodawstwem krajowym i prawodawstwem wspólnotowym oraz powinien jedynie wprowadzić dodatkowe wymogi, jeżeli według państwa członkowskiego obecne prawodawstwo jest niewystarczające. Potrzebna jest intensywna wymiana informacji w celu promowania najlepszych praktyk w zakresie oceny ryzyka, identyfikacji, informacji dla społeczeństwa oraz działań naprawczych.**
- I**
- (24) Niniejsza dyrektywa uwzględnia prawa podstawowe i przestrzega zasad ustanowionych w szczególności w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności ma ona na celu promowanie włączenia do polityki wspólnotowej wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 37 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- (25) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

Środa, 14 listopada 2007 r.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. *Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie ram dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania gleby, wynikające z potrzeby zapobieżenia degradacji gleby, w szczególności degradacji spowodowanej zmianami klimatycznymi, złagodzenie skutków tych zmian oraz przywrócenie lub rekultywacja gleb zdegradowanych, uwzględniając warunki specyficzne dla danej lokalizacji oraz uznając, że gleba, podobnie jak woda, jest wspólnym bogactwem ludzkości, ekosystemem, zasobem nieodnawialnym i platformą dla następujących środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych funkcji:*

- a) *podstawa życia oraz różnorodności biologicznej;*
- b) *magazynowanie, działanie jako bufor, filtrowanie i przekształcanie składników odżywczych i wody oraz zachowanie zasobów wód gruntowych i powierzchniowych;*
- c) *podstawa produkcji biomasy w rolnictwie i leśnictwie;*
- d) *fizyczne i kulturowe środowisko dla człowieka i jego działalności, łącznie z miastami, infrastrukturą, rekreacją i innymi formami działalności publicznej i gospodarczej;*
- e) *skład surowców;*
- f) *rezerwuar węgla;*
- g) *archiwum geologicznego, kulturowego, geomorfologicznego i archeologicznego dziedzictwa.*

W tym celu ustanawia ona środki mające zapobiegać *możliwej do uniknięcia poważnej* degradacji gleby, *wywoływanej* przez szereg działań człowieka, z *odpowiednim uwzględnieniem również przyczyn naturalnych*, które ograniczają zdolność gleby do pełnienia tych funkcji. *Określa środki, które poprawiają cechy i funkcje gleby tam, gdzie jest to możliwe.* Środki te obejmują złagodzenie skutków tych procesów a także rekultywację zdegradowanej gleby i przywrócenie jej przynajmniej do stanu odpowiadającemu obecnemu lub przyszłemu zatwierdzonemu *trwałemu* przeznaczeniu.

2. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do gleby, tworzącej górną warstwę skorupy ziemskiej, *w tym składników ciekłych i gazowych, pod warunkiem, że spełnia ona funkcje, o których mowa w ust. 1.*

3. *Niniejsza dyrektywa nie obejmuje obszarów, na których przed ... (*) dokonano ustaleń w sprawie naprawy w porozumieniu z właściwymi organami lub na których dokonano już działań naprawczych, tak że obszary te nie stwarzają istotnych zagrożeń dla człowieka i środowiska naturalnego.*

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „uszczelnianie gleby” oznacza pokrywanie jej powierzchni nieprzepuszczalnym materiałem;

(*) *Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.*

Środa, 14 listopada 2007 r.

- 2) „substancje niebezpieczne” oznacza substancje lub preparaty w znaczeniu określonym w dyrektywie Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia ustaw i innych aktów normatywnych oraz decyzji administracyjnych dotyczących klasyfikacji, pakowania i oznakowania substancji niebezpiecznych⁽¹⁾ oraz w dyrektywie 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw członkowskich dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych⁽²⁾, łącznie z substancjami posiadającymi trwałe, bioakumulacyjne oraz toksyczne właściwości lub bardzo trwale i bardzo bioakumulacyjne właściwości, jak również substancjami radioaktywnymi, które mogą mieć szkodliwy wpływ na zdrowie człowieka, środowisko lub funkcje gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1;
- 3) „zakwaszenie” oznacza obniżenie pH gleby spowodowane działaniem człowieka;
- 4) „zagęszczenie” oznacza proces zagęszczenia, w którym całkowita oraz wypełniona powietrzem porowatość i przepuszczalność ulegają zmniejszeniu, powodując poważne i długotrwałe zmiany struktury gleby;
- 5) „gleby wartościowe” oznaczają gleby zasługujące na ochronę ze względu na specyficzne cechy i strukturę, ich wyjątkową wartość ekologiczną, kulturową lub historyczną oraz sposób wykorzystania;
- 6) „obszary priorytetowe wymagające szczególnej ochrony” to obszary, co do których ze względu na ich podatność na zagrożenia, spowodowaną typami gleby, warunkami klimatycznymi i sposobem zarządzania ziemią istnieją przekonujące dowody lub uzasadnione przesłanki pozwalające podejrzewać, że wystąpił na nich lub może wystąpić jeden z procesów degradacji wyszczególnionych w art. 8;
- 7) „gleba skażona geogenicznie” oznacza glebę, w której stwierdzono, spowodowane przez źródła geogeniczne, takie jak materiał rodzicielski i aktywność wulkaniczna, występowanie substancji, których stężenie według państw członkowskich może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, przy uwzględnieniu obecnego oraz przyjętego na przyszłość sposobu wykorzystania terenu;
- 8) „użytkownik gleby” oznacza osobę, która bezpośrednio lub pośrednio oddziałuje, zamierza oddziaływać lub zleca oddziaływanie na glebę;
- 9) „dziedzictwo geologiczne” obejmuje materiały i procesy glebowe, geomorfologiczne i geologiczne;
- 10) „teren zanieczyszczony” oznacza teren, w którego glebie lub na jej powierzchni stwierdzono spowodowaną przez człowieka obecność substancji, których stężenie według państw członkowskich stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, przy uwzględnieniu obecnego oraz przyjętego na przyszłość sposobu wykorzystania terenu;
- 11) „naprawa” oznacza działania:
 - a) mające na celu usunięcie lub ograniczenie substancji zanieczyszczających (środki odkażające),
 - b) uniemożliwiające lub utrudniające na długi czas rozprzestrzenianie się substancji zanieczyszczających bez likwidacji tych substancji (środki zabezpieczające),
 - c) mające na celu usunięcie lub ograniczenie zmian szkodliwych dla fizykalnych, chemicznych lub biologicznych właściwości gleby;
- 12) „środki ochrony i ograniczania” oznaczają inne środki usuwające lub ograniczające zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, w szczególności ograniczenie użytkowania;
- 13) „spadek zawartości materii organicznej” oznacza trwale zanikanie składników organicznych w glebie w wyniku mineralizacji w CO₂.

⁽¹⁾ Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/121/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, str. 850).

⁽²⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.1999, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, str. 1).

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 3

Integracja

Przy opracowywaniu polityk sektorowych, które mogą przyspieszać procesy degradacji gleby, lub łagodzić ich skutki, państwa członkowskie identyfikują, opisują i oceniają wpływ tych polityk na wymienione procesy, w szczególności w dziedzinach takich jak: planowanie przestrzenne miejskie i regionalne, transport, energetyka, rolnictwo, rozwój obszarów wiejskich, leśnictwo, wydobycie surowców naturalnych, handel i przemysł, polityka produktu, turystyka, zmiany klimatyczne, ochrona środowiska, przyrody i krajobrazu.

Państwa członkowskie podają te informacje do wiadomości publicznej.

W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie podejmują próbę zintegrowania środków lub strategii politycznych mających na celu zachowanie lub poprawę funkcji gleby jako rezerwuaru węgla w ramach swoich przyszłych strategii politycznych lub strategii dotyczących gleby w oparciu o wyniki najnowszych badań i rozwoju technologii.

Artykuł 4

Środki zapobiegawcze

1. Państwa członkowskie dbają, aby użytkownicy gleby, których działania ***mogłyby w sposób trwały i poważny zaszkodzić jednej lub wielu funkcji*** gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, byli zobowiązani do podjęcia ***współmiernych środków mających na celu uniknięcie, ograniczenie lub kontrolę tych szkodliwych skutków do takiego stopnia, na jaki pozwala obecne i przyjęte na przyszłość wykorzystanie gleby.***

2. Dla potrzeb ust. 1 państwa członkowskie nie później niż ... (*) ***dobrowolnie opracowują kodeksy dobrej praktyki w zakresie ochrony gleby w odniesieniu do tych działań, co do których można przypuszczać, że znacznie zakłóca funkcje gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1. Kodeksy te mogą być formułowane na podstawie istniejących kodeksów krajowych i wspólnotowych oraz mogą zawierać elementy kodeksów określone w załączniku I.***

Nie później niż ... (**) ***Komisja umożliwi dystrybucję i wymianę informacji na temat już istniejącego prawodawstwa lub kodeksów dobrej praktyki w państwach członkowskich dotyczących ochrony funkcji gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, łącznie z dziedzictwem kulturowym, parkami przyrodniczymi oraz strefami cennymi ze względów geologicznych.***

Artykuł 5

Wspieranie niektórych produktów

Komisja wspiera stosowanie pewnych produktów, które najlepiej przyczyniają się do zachowania i zwiększenia organicznych składników gleby i do zapobiegania pustoszeniu. Państwa członkowskie wspierają również stosowanie ekologicznych nawozów i kompostu, które zwiększają żyzność i biologiczną aktywność gleby.

(*) 7 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 5 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 6

Uszczelnianie

1. W celu zachowania funkcji gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki mające ograniczyć uszczelnianie gleby i *zminimalizować* jego skutki *w niezbędnym zakresie, szczególnie jeżeli z zaproponowanym przedsięwzięciem budowlanym wiąże się uszczelnianie gleby oraz w sytuacji kiedy:*

- a) *przedsięwzięcie ma charakter określony albo w załączniku I, albo załączniku II dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 roku w sprawie oceny skutków niektórych publicznych i prywatnych przedsięwzięć dla środowiska⁽¹⁾ oraz wymaga oceny zgodnie z tą dyrektywą;*
- b) *ocena wykazuje, iż uszczelnianie może spowodować skutki poważnie zakłócające funkcję lub funkcje gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1.*

Pozwoli to na utrzymanie jak największej ilości funkcji gleby.

2. Państwa członkowskie decydują o podjęciu odpowiednich środków, zwłaszcza środków wymienionych w ust. 3, uwzględniając wiążące się z nimi koszty i korzyści.

3. Ponieważ uszczelnianie jest procesem nieodwracalnym, państwa członkowskie opracowują kodeksy dobrej praktyki w zakresie uszczelniania, która:

- zachowuje obszary dorzeczy i naturalny bieg wody;
- zapobiega zwiększonym zagrożeniom powodziąmi, wynikającym z uszczelniania;
- promuje właściwy dostęp do terenów zielonych na obszarze rozbudowujących się miast;
- zachowuje wartościowe geomorfologiczne struktury gleby, charakterystyczne krajobrazy i obszary przybrzeżne;
- zachowuje obiekty archeologiczne, prehistoryczne jaskinie i miejsca zabytkowe;
- unika skutków wizualnych powodowanych przez przemysł wydobywczy;
- ułatwia przemysłowe i miejskie planowanie przestrzenne na terenach już objętych planowaniem przemysłowym i miejskim; oraz
- propaguje inwestycje na nieużytkach przemysłowych.

Artykuł 7

Metodologia

1. Stan gleby monitoruje się z uwzględnieniem dostępnych informacji oraz, w razie potrzeby, poprzez generowanie nowych informacji przy użyciu nowych technologii, takich jak globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa (GMES) i Infrastruktura Informacji Przestrzennej w Europie (INSPIRE)⁽²⁾. Państwa członkowskie zachęcają w szczególności do stosowania cyfrowych technologii i mapowania cyfrowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, str. 1).

Środa, 14 listopada 2007 r.

2. W odniesieniu do identyfikacji obszarów priorytetowych zgodnie z art. 8 państwa członkowskie mogą polegać na istniejących dowodach empirycznych lub modelowaniu. W przypadku zastosowania modelowania modele muszą być potwierdzone w drodze porównania wyników uzyskanych na podstawie empirycznych danych naukowych, na których nie opierano się opracowywaniu tego modelu. Zezwala się na wykorzystywanie przez państwa członkowskie informacji zgromadzonych przy użyciu nowych technologii wspomnianych w ust. 1 do celów identyfikacji obszarów priorytetowych.

3. Skalę monitorowania określają państwa członkowskie wedle uznania.

Rozdział II

Zapobieganie zagrożeniom, łagodzenie ich skutków i rekultywacja

SEKCJA PIERWSZA

Identyfikacja obszarów zagrożonych

Artykuł 8

Identyfikacja obszarów **priorytetowych wymagających szczególnej ochrony przed** erozją, spadkiem zawartości materii organicznej, **utratą różnorodności biologicznej gleby**, zasoleniem, zagęszczaniem, osuwaniem się ziemi, **pustynnieniem lub zakwaszaniem**

1. Nie później niż ...(*), państwa członkowskie zidentyfikują ▯ znajdujące się na ich terytorium obszary **priorytetowe, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 6, wymagające według ich szacunków szczególnej ochrony przed jednym lub kilkoma z następujących procesów degradacji gleby ▯:**

- a) erozja ▯;
- b) spadek zawartości materii organicznej ▯;
- c) ▯ wzrost gęstości i zmniejszania porowatości (**zagęszczanie**);
- d) zasolenie ▯;
- e) osuwanie się ziemi ▯;
- f) **obsunięcie**;
- g) **pustynnienie**;
- h) **szkodliwe skutki zmian klimatycznych dla gleby**;
- i) **utrata różnorodności biologicznej gleby**;
- j) **zakwaszanie**.

W tym celu państwa członkowskie **określają odpowiedni poziom administracyjny i jednostkę geograficzną, dokonują oceny, stosując w odpowiednich ich zdaniem przypadkach kryteria określone w załączniku II oraz dostarczają informacje na temat użytych metod oceny przy wykorzystaniu procedury zgodnie z art. 19.**

Przy identyfikowaniu tych obszarów państwa członkowskie uwzględniają wpływ tych procesów **degradacji gleby** na wzrost emisji gazów cieplarnianych i pustynnienia, **liczbę ofiar śmiertelnych i pogorszenie warunków życia ludzi oraz szkody dla dziedzictwa kulturowego. Państwa członkowskie uwzględniają obecne praktyki użytkowania gruntów, które już mają na celu przeciwdziałanie tym procesom degradacji.**

(*) 7 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

2. Wykaz obszarów zidentyfikowanych zgodnie z ust. 1, zostanie podany do wiadomości publicznej i zweryfikowany co najmniej raz na dziesięć lat.

3. *Nie później niż ... (*) Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3, przedstawi oparte na najlepszej praktyce wytyczne w sprawie definicji oraz identyfikacji obszarów priorytetowych.*

I

SEKCJA DRUGA

określanie celów i programów środków

Artykuł 9

Środki przeciwdziałające procesom erozji, spadku zawartości materii organicznej, zasolenia, zagęszczania i osuwania się ziemi

1. W celu zachowania funkcji gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, państwa członkowskie, w odniesieniu do obszarów **priorytetowych** zidentyfikowanych zgodnie z art. 8, **gwarantują, że na najodpowiedniejszym w ich opinii poziomie geograficznym i administracyjnym sformułowane zostaną cele w zakresie ograniczenia zagrożenia, aby przeciwdziałać procesom degradacji, oraz podjęte zostaną niezbędne środki, w tym zintegrowane strategie ochrony terytorialnej lub programy środków, oraz — tam, gdzie to możliwe — cele dotyczące rekultywacji, jeżeli istnieją powody by przypuszczać, że jeden lub kilka procesów degradacji wystąpił lub może wystąpić w najbliższej przyszłości**, harmonogram wdrożenia tych środków oraz oszacowanie przydziału nakładów prywatnych i publicznych na ich sfinansowanie.

2. **W celu zapobiegnięcia jakiegokolwiek powielaniu wysiłków programy środków zgodnie z ust. 1 mogą opierać się na zobowiązaniach, planach i programach określonych wcześniej zgodnie z prawem krajowym lub wspólnotowym, włącznie z tymi, które określono zgodnie ze wspólną polityką rolną, włącznie z załącznikiem IV do rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)⁽²⁾, czy umowami międzynarodowymi oraz mogą uwzględnić środki, o których mowa w załączniku III do niniejszej dyrektywy.**

3. Przy opracowywaniu i **wprowadzaniu w życie programów środków** zgodnie z ust. 1, państwa członkowskie **mogą ustalić hierarchię działań zgodnie z wagą procesu degradacji zachodzącego na ich terytorium oraz z wpływem takiej degradacji na zmianę klimatu i pustynnienie.**

Przed wprowadzeniem programów środków państwa członkowskie dopilnowują, aby były one opłacalne i technicznie wykonalne oraz przeprowadzają oceny wpływu, w tym szczegółowe analizy kosztów i korzyści.

Zgodnie z art. 19 państwa członkowskie dostarczają informacji na temat celów zachowania funkcji gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz podjętych środków.

Kwestię wyboru środków pozostawia się państwom członkowskim.

4. **Państwa członkowskie należą do uwzględnienia społeczne i gospodarcze skutki wszelkich środków zgodnie z ust. 1.**

(*) 4 lata od daty wejścia w życie niniejszej Dyrektywy.

(1) Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1276/2007 (Dz.U. L 284 z 30.10.2007, str. 11).

(2) Dz.U. L 277 z 21.10.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2012/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 8).

Środa, 14 listopada 2007 r.

5. Jeśli **obszary będą wymagać szczególnej ochrony przed różnymi procesami** degradacji gleby, państwa członkowskie mogą **określić** odpowiednie cele ograniczenia zagrożenia w odniesieniu do wszystkich zidentyfikowanych zagrożeń wraz z odpowiednimi środkami, umożliwiającymi ich realizację.

6. Programy środków **powinny** zostać sporządzone w ciągu ... (*) i **wprowadzone** w życie nie później niż... (**).

Programy środków **powinny** być podawane do wiadomości publicznej i poddawane przeglądowi przynajmniej co pięć lat.

7. Państwa członkowskie, które już posiadają szczegółowe ustawodawstwo krajowe mające na celu ochronę gleby, nie podlegają obowiązkowi przewidzianym w niniejszym artykule, pod warunkiem że ich ustawodawstwo gwarantuje ochronę na co najmniej jednakowym poziomie.

Artykuł 10

Rolnicze wykorzystanie gleby

1. Każde państwo członkowskie, zgodnie ze swoim klimatem, cechami gleby i rolnictwa, a także najlepszymi praktykami rolnymi, może zdecydować samodzielnie o swej polityce rolnej w odniesieniu do gleby.

2. W odniesieniu do wykorzystania gleby w rolnictwie państwa członkowskie zachęcają do wyboru takich metod lub programów uprawy i zalesiania, które mają korzystny wpływ na materię organiczną i żyzność gleby oraz które mogą zapobiec osuwaniu się ziemi i pustylnieniu.

3. Państwa członkowskie wspierają również praktyki rolne sprzyjające zdolności gleby do filtrowania i retencji w celu zapobiegania zagęszczeniu i erozji.

4. Komisja oraz państwa członkowskie promują i wykorzystują badania naukowe w szczególności dotyczące funkcji różnych typów upraw w odniesieniu do zmiany klimatu i wychwytywania węgla w celu włączenia tej wiedzy opartej na nauce do opracowania polityki w zakresie gleby.

5. Zachęca się do wykorzystywania kompostu w celu utrzymania żyzności gleby, zwiększania w niej poziomu materii organicznej oraz zwalczania erozji. W tym celu państwa członkowskie przyjmują standardy jakości kompostu.

6. Nie później niż ... (***) Komisja przedstawia wniosek w sprawie dyrektywy dotyczącej odpadów biologicznych określającej jakościowe normy wykorzystywania odpadów biologicznych jako substancji poprawiających stan gleby.

7. Opracowywanie standardów zgodnie z instrumentem wzajemnej zgodności oraz środkami rolno-środowiskowymi w ramach rozwoju obszarów wiejskich, których celem jest ochrona gleby na obszarach zidentyfikowanych zgodnie z art. 8, uwzględnić możliwe wysiłki i obciążenia, z jakimi mogłyby się one wiązać.

(*) 9 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 10 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) 2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Rozdział III**Zanieczyszczenie gleby**

SEKCJA PIERWSZA

Zapobieganie i wykaz

Artykuł 11

Zapobieganie zanieczyszczeniu gleby

1. W celu zachowania funkcji gleby, o których mowa w art. 1 ust. 1, państwa członkowskie **zapewniają podjęcie na odpowiednim szczeblu administracyjnym odpowiednich i proporcjonalnych środków, które:**
 - a) **zapobiegają celowemu lub przypadkowemu wprowadzaniu niebezpiecznych substancji do gleby lub na jej powierzchnię w wyniku nielegalnego zrzutu, przesączania lub rozlewania. Środki te powinny opierać się na ocenie prawdopodobieństwa wystąpienia zanieczyszczenia gleby na skutek działań z wykorzystaniem niebezpiecznych substancji w glebie lub na jej powierzchni;**
 - b) **ograniczają celowe lub przypadkowe wprowadzanie niebezpiecznych substancji do gleby lub na jej powierzchnię, z wyłączeniem tych substancji, które przedostają się tam na skutek emisji zanieczyszczeń z powietrza atmosferycznego lub na skutek działania zjawiska przyrodniczego o charakterze wyjątkowym, nieuniknionym i niepowstrzymanym, lub substancji, które biorą udział w procesie obróbki lub poprawy gleby, aby uniknąć gromadzenia się niebezpiecznych substancji w glebie w stopniu zakłócającym jej funkcje, lub powodującym poważne zagrożenie dla środowiska czy zdrowia ludzi.**
2. W celu spełnienia warunków niniejszego artykułu państwa członkowskie **podjęć kroki mające na celu ograniczenie osadzania się na gruncie niebezpiecznych substancji z wody używanej do nawadniania, nawozów oraz odpadów rozpraszanych na gruncie, zgodnie z odpowiednim prawodawstwem wspólnotowym obowiązującym w tych dziedzinach.**
3. **Środki zapobiegające zanieczyszczeniu gleby, przyjęte na podstawie wspólnotowych lub krajowych procedur zatwierdzania mających na celu ochronę gleby, uznaje się za środki zapobiegawcze zgodnie z ust. 1.**
4. **Państwa członkowskie zapewniają rekultywację zanieczyszczonej gleby przy uwzględnieniu zasady zachowania ostrożności, zasady trwałości, zasady „zanieczyszczający płaci” oraz zasady proporcjonalności.**
5. W celu zachowania funkcji gleby i warunków koniecznych dla zapewnienia ochrony środowiska i zdrowia ludzi, zrównoważonej działalności gospodarczej, bezpieczeństwa żywności, produktów rolnych i systemów produkcji o wysokich standardach jakości lub posiadających certyfikaty, państwa członkowskie **podjęć odpowiednie działania mające na celu:**
 - a) **wspieranie adekwatnych i zrównoważonych metod gospodarowania gruntami;**
 - b) **zmniejszenie ryzyka zanieczyszczenia gleb rolnych i leśnych;**
 - c) **zintegrowanie i uaktualnienie prawodawstwa i strategii politycznych;**
 - d) **promowanie konkretnych akcji kontrolnych na obszarach pilotażowych, na których występują określone rodzaje gleby i systemy produkcji.**
6. **Państwa członkowskie podjęć stosowne kroki w celu ustalenia hierarchii środków chroniących glebę przed zanieczyszczeniem, traktując priorytetowo profilaktykę.**

Środa, 14 listopada 2007 r.

Nie później niż ... (*) Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3, priorytetowy wykaz substancji niebezpiecznych w glebie lub na jej powierzchni, które mogą mieć trwałe, bioakumulacyjne i toksyczne właściwości lub bardzo trwałe i bardzo bioakumulacyjne właściwości, nieodwracalne lub długoterminowe negatywne skutki lub mogą zakłócać funkcje wewnątrzwydzielnicze. Ustanawia się europejskie wartości odniesienia w oparciu o ocenę zagrożenia przeprowadzaną dla tych substancji,

Artykuł 12

Procedura identyfikacji, badania i oceny miejsc potencjalnie zanieczyszczonych

1. Państwa członkowskie gwarantują, że miejsca zanieczyszczone na ich terytorium **zostaną zidentyfikowane**.

Dla celów przepisów ustępu 1 państwa członkowskie:

I

- a) wyznaczają jeden lub kilka właściwych organów odpowiedzialnych za identyfikację miejsc potencjalnie zanieczyszczonych i miejsc zanieczyszczonych oraz za prowadzenie odnośnego wykazu;
- b) w ciągu ... (**) **zidentyfikują** lokalizację przynajmniej tych miejsc, w których były lub nadal są prowadzone następujące działania zanieczyszczające glebę:
 - zakłady, na terenie których znajdują się lub znajdowały niebezpieczne substancje w ilościach równych lub przekraczających wartości określone w części 1 kolumna 2 i w części 2 kolumna 2 załącznika I do dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli zagrożeń wypadkami z udziałem niebezpiecznych substancji ⁽¹⁾ (dyrektywa Seveso),
 - kategorie działalności wymienione w załączniku I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 roku w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i kontroli ⁽²⁾. Działania te są rozpatrywane jak określono w załączniku I do dyrektywy 96/61/WE **||**, z wyjątkiem działań podjętych przez mikro-przedsiębiorstwa, określonych w art. 2 ust. 3 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE ⁽³⁾ oraz działań dotyczących hodowli zwierząt,
 - zakłady górnicze, w tym obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych, jak określono w dyrektywie 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾,
 - składowiska odpadów określone w dyrektywie Rady 1999/31/WE ⁽⁵⁾.

Przeprowadzając omawiane analizy, państwa członkowskie mogą wyłączyć z procedur identyfikacji działające zakłady, które otrzymały zezwolenie na działalność, w którym wymieniono obowiązki związane z zapobieganiem zanieczyszczeniu gleby i z okresowym monitorowaniem stanu gleby. Informacje o tych wyłączeniach powinny zostać udostępnione właściwym władzom.

(*) 3 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 8 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, str. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 102 z 11.4.2006, str. 15.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Dla celów identyfikacji państwa członkowskie mogą ponadto skorzystać z listy działalności w załączniku IV.

Wykaz miejsc zanieczyszczonych jest **aktualizowany** w regularnych odstępach czasu;

- c) w przypadku miejsc zidentyfikowanych zgodnie z lit. b) przeprowadzają pomiary poziomów stężenia substancji niebezpiecznych, które ograniczają się do substancji stosowanych w miejscach zidentyfikowanych zgodnie z lit. b);
- d) przeprowadzają *in situ* ocenę zagrożenia w miejscach, w których poziomy substancji niebezpiecznych mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska naturalnego, z uwzględnieniem obecnego i zatwierdzonego na przyszłość sposobu wykorzystania danego miejsca.

W tym celu państwa członkowskie opierają ocenę zagrożeń, jakie substancje te na powierzchni gleby lub w glebie stanowią dla zdrowia ludzi lub dla środowiska naturalnego, na metodologiach, które uwzględniają:

- stężenie niebezpiecznej substancji,
 - potwierdzoną obecność drogi lub kanału przenoszenia, którymi substancja niebezpieczna może dotrzeć do osób lub przedmiotów, wyrządzając szkodę,
 - potwierdzoną obecność receptora, któremu substancja może wyrządzić szkodę;
- e) zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18, informują o metodach badań i oceny stosowanych do oceny zagrożenia.

3. Etapy identyfikacji przewidziane w ust. 2 przeprowadzane są-o ile jeszcze nie zostały przeprowadzone-zgodnie z podanym niżej harmonogramem **1**:

- a) w ciągu ... (*), dla co najmniej 10 % miejsc;
- b) w ciągu ... (**), dla co najmniej 60 % miejsc;
- c) w ciągu ... (***), dla pozostałych miejsc.

4. Państwa członkowskie sporządzają krajowy lub regionalny wykaz miejsc zanieczyszczonych. Wykaz ten jest podawany do wiadomości publicznej i aktualizowany przynajmniej co siedem lat na podstawie informacji, które zostaną dostarczone państwu członkowskim lub dla nich sporządzone, zwłaszcza w celu uwzględnienia nowych miejsc zanieczyszczonych, które zostały zidentyfikowane, oraz w celu skreślenia miejsc, które zostały poddane działaniom naprawczym i które nie stanowią już poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub środowiska.

Sporządzając wykaz, państwa członkowskie mogą wykorzystać dane i informacje dostępne na szczeblu krajowym.

5. W stosownych przypadkach państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na rozróżnienie między zanieczyszczeniem antropogenicznym a skażeniem geogenicznym. Gleby skażone geogenicznie zgodnie z definicją określoną w art. 2 ust. 7 podlegają ocenie ze względu na zagrożenie, jakie stanowią dla zdrowia ludzi i dla środowiska.

(*) 9 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 17 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(***) 27 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

6. W przypadku mającej nastąpić sprzedaży miejsca oraz w przypadku gdy zaszły zmiany w użytkowaniu gruntów miejsca, w którym prowadzone są działania, o których mowa w ust. 2 lit. b, lub zgodnie z informacjami zawartymi w urzędowych dokumentach, takich jak krajowe rejestry, takie działania były prowadzone w przeszłości, państwa członkowskie dbają, aby:

- a) właściciel takiego miejsca lub jego ewentualny nabywca poinformował właściwy organ, o którym mowa w ust. 2 lit. a, oraz drugą stronę biorącą udział w transakcji o obecnych lub przeszłych działaniach w tym miejscu i dostarczył wszelkich dostępnych mu informacji o poziomie stężenia w glebie substancji niebezpiecznych; państwa członkowskie mogą wymagać analizy chemicznej określającej poziomy stężenia tych substancji;
- b) ekspertyza i ocena potrzebne do zdecydowania, czy teren stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi i dla środowiska, zawsze kończyły się przed rozpoczęciem budowy dowolnego nowego przedsięwzięcia.

Właściwe organy wykorzystują informacje uzyskane zgodnie z ust. 4 i 5 w celu określenia miejsc zanieczyszczonych.

W razie potrzeby właściwe organy udostępniają właścicielowi miejsca lub jego ewentualnemu nabywcy istniejące już informacje o miejscu, o których mowa w ust. 1.

7. Sprawozdania z ekspertyz zgodnie z ust. 3 i 6 lit. a) udostępnia się właściwemu organowi.

Artykuł 13

Sprawozdanie o stanie gleby

1. W przypadku mającej nastąpić sprzedaży miejsca, w którym prowadzone są potencjalnie zanieczyszczające glebę działania wymienione w załączniku IV, lub zgodnie z informacjami zawartymi w urzędowych dokumentach, takich jak krajowe rejestry, takie działania były prowadzone w przeszłości, państwa członkowskie dbają, aby właściciel takiego miejsca lub ewentualny nabywca sporządził sprawozdanie o stanie gleby i udostępnił je właściwemu organowi, o którym mowa w art. 12 oraz drugiej stronie biorącej udział w transakcji.

2. Sprawozdanie o stanie gleby jest wydawane przez uprawniony organ lub osobę wyznaczoną przez państwo członkowskie. Zawiera ono co najmniej następujące informacje:

- a) historię danego miejsca, na podstawie dostępnych urzędowych dokumentów;
- b) analizę chemiczną, określającą poziomy stężenia w glebie tych substancji niebezpiecznych, które są związane z działaniami tam prowadzonymi, potencjalnie zanieczyszczającymi glebę;
- c) poziomy stężenia substancji niebezpiecznych, co do których istnieje podejrzenie, że mogą stać się przyczyną poważnego zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzi.

3. Państwa członkowskie określają metodologię konieczną do ustalenia poziomów stężenia, o których mowa w ust. 2 lit. b).

4. Informacje zawarte w sprawozdaniu o stanie gleby są wykorzystywane przez właściwe organy w celu zidentyfikowania zanieczyszczonych miejsc, zgodnie z art. 12 ust. 1.

Środa, 14 listopada 2007 r.

SEKCJA DRUGA

Naprawa

Artykuł 14

Naprawa

1. Państwa członkowskie, w ciągu ... (*), zapewniają sporządzenie i podanie do wiadomości jednej lub więcej strategii naprawy na takim szczeblu administracyjnym, jaki uznają za stosowny, umieszczając w niej lub w nich przynajmniej ogólne cele działań naprawczych, hierarchię priorytetów, harmonogram wdrożenia środków naprawczych w stosunku do zanieczyszczonych miejsc oraz instrument finansowania zgodnie z ust. 6.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18, o jednej lub więcej strategii naprawy.

2. Państwa członkowskie dbają, aby zanieczyszczone miejsca **na ich terytorium** zostały poddane działaniom naprawczym, zgodnie z **priorytetami do ustalenia, lub już ustalonymi, przez same państwa członkowskie.**

Ponadto państwa członkowskie zapewniają przyjęcie tymczasowych środków bezpieczeństwa w trybie pilnym w razie wystąpienia poważnego ryzyka rozprzestrzenienia się zanieczyszczenia, zagrażającego zdrowiu ludzi i środowisku.

3. Naprawa polega na działaniach dotyczących gleby, a mających na celu usunięcie, kontrolowanie, ograniczenie substancji zanieczyszczających, tak, aby zanieczyszczone miejsce, mając na uwadze jego obecne lub przyszłe zatwierdzone przeznaczenie, nie stanowiło zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzi.

Państwa członkowskie zachęcają do użycia do działań naprawczych najlepszych dostępnych technik.

4. Państwa członkowskie określają odpowiedni środek, biorąc m. in. pod uwagę koszty i korzyści płynące z zastosowania tego środka.

5. Jeżeli środki wymagane do działań naprawczych nie są technicznie dostępne lub jeżeli ich koszty są nieproporcjonalnie wysokie w porównaniu z przewidywanymi korzyściami środowiskowymi, na miejscach mogą być wykonane pewne czynności, ale tak, aby nie stanowiły znaczącego zagrożenia dla środowiska i zdrowia ludzi, takie jak ograniczenie dostępu do nich lub pozwolenie na naturalną odbudowę. Jeżeli państwa członkowskie wybiorą jedną z tych opcji, będą one monitorować zagrożenie dla zdrowia ludzi i dla środowiska.

6. Państwa członkowskie, na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci”, ustanawiają **na szczeblu krajowym** odpowiedni mechanizm finansowania działań naprawczych (obejmujący np. fundusze, wsparcie inwestycyjne, zwolnienia lub niżki podatkowe, zwrot podatku, systemy bezpośrednich subwencji cenowych) lub przewidują działania naprawcze dla obszarów zanieczyszczonych przez nieznanego podmiotu, który w związku z tym nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za zanieczyszczenie ani według prawa krajowego ani wspólnotowego, ani nie może ponosić kosztów rekultywacji. **W celu wspierania działań naprawczych państwa członkowskie zapewniają prawidłowe funkcjonowanie tych mechanizmów, tak aby podtrzymać zaufanie inwestorów i osiągnąć cele niniejszej dyrektywy.**

Państwa członkowskie ustanawiają procedury zajmowania się przypadkami, w których odpowiedzialność za finansowanie działań naprawczych (lub ich części) powinna zostać przeniesiona z jednej potencjalnie odpowiedzialnej osoby na drugą. Należy zachować istniejące w państwach członkowskich mechanizmy finansowania, o ile wykazały swoją skuteczność.

(*) 9 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 15

Krajowa strategia naprawy

1. Państwa członkowskie w ciągu ... (*) opracowują na podstawie wykazu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, krajową strategię naprawy, obejmującą co najmniej cele działań naprawczych, wykaz miejsc zanieczyszczonych poczynając od tych, które stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, harmonogram wdrożenia oraz środki przyznane przez organy odpowiedzialne za decyzje budżetowe w państwach członkowskich, zgodnie z ich procedurami krajowymi.

Tam gdzie stosowane są środki ograniczania rozprzestrzeniania się lub naturalna regeneracja, rozwój zagrożenia dla środowiska lub zdrowia ludzi jest monitorowany.

2. Krajowa strategia naprawy wchodzi w życie i zostaje podana do wiadomości publicznej nie później niż w ciągu ... (**). Jest ona poddawana przeglądowi przynajmniej co pięć lat.

Rozdział IV

Wzrost świadomości społecznej, sprawozdawczość oraz wymiana informacji

Artykuł 16

Wzrost świadomości i udział społeczeństwa

1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki mające zagwarantować wzrost świadomości społecznej na temat znaczenia gleby dla przetrwania ludzi i ekosystemów oraz mające promować przekazywanie wiedzy i doświadczeń dotyczących zrównoważonego wykorzystywania gleby.

2. Przy opracowywaniu, w trakcie wprowadzania zmian i przy przeprowadzaniu przeglądów programów środków na obszarach **priorytetowych**, o których mowa w art. 9, oraz [...] strategii naprawy, o których mowa w art. 14, stosuje się przepisy art. 2 ust.1, 2, 3 i 5 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska ⁽¹⁾.

Artykuł 17

Współpraca między państwami członkowskimi

Jeżeli dane państwo członkowskie uzyska informacje, że znajdujące się na jego terytorium obszary priorytetowe lub miejsca zanieczyszczone mogą prawdopodobnie mieć znaczące negatywne skutki dla zdrowia ludzi lub dla środowiska w innym państwie członkowskim, lub jeżeli zażąda tego państwo członkowskie, które może zostać nimi znacząco dotknięte, państwo członkowskie, na którego terytorium znajdują się takie obszary priorytetowe lub miejsca zanieczyszczone, powiadamia inne państwo członkowskie i konsultuje się z nim w sprawie środków, jakie mają zostać podjęte, aby zapobiec takim negatywnym skutkom lub te skutki ograniczyć.

Artykuł 18

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie **w oparciu o procedurę określoną w art. 17 zapewniają Komisji dostęp do danych, z których wynikają** informacje, o których mowa w art. 6, 8, 12 i 14 oraz do zestawienia inicjatyw mających na celu podnoszenie świadomości, podjętych zgodnie z art. 16.

(*) 9 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) 10 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(1) Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17.

Środa, 14 listopada 2007 r.

2. Państwa członkowskie mogą w celu gromadzenia informacji zgodnie z ust. 1 wykorzystywać również swoje własne systemy.

3. Skuteczne środki i programy środków poddane ocenie i przekazane zgodnie z tym artykułem mogą zostać dodane do załącznika I.

Artykuł 19

Wymiana informacji

1. Nie później niż ... (*) Komisja utworzy platformę wymiany informacji **oraz koordynacji** dla państw członkowskich, **władz regionalnych i lokalnych oraz** zainteresowanych stron w zakresie:

- a) **najlepszych praktyk dotyczących zachowania lub poprawy funkcji gleby jako rezerwuaru węgla, zgodnie z art. 3;**
- b) **identyfikacji gleb wartościowych i najlepszych praktyk w celu ochrony, zachowania i poprawy ich cech oraz funkcji;**
- c) **kodeksów dobrej praktyki zgodnie z art. 4 ust. 2, łącznie z najlepszymi praktykami w zakresie zapobiegania erozji, spadkowi zawartości materii organicznej, zagęszczaniu, zasoleniu, osuwaniu się ziemi, negatywnym skutkom zmian klimatycznych, pustylnieniu i utracie różnorodności biologicznej wskutek procesów degradacji gleby oraz w zakresie zwalczania tych zjawisk;**
- d) **kodeksów dobrych praktyk dotyczących uszczelniania, zgodnie z art. 6 ust. 3;**
- e) identyfikacji obszarów **priorytetowych**, zgodnie z art. 8;
- f) obecnie wykorzystywanych lub będących w opracowaniu metodologii oceny zagrożenia miejsc zanieczyszczonych;
- g) **informacji naukowych na temat ochrony gleby pochodzących m. in. z siódmego programu ramowego oraz późniejszych programów, a także o doświadczeniach związanych z zapobieganiem degradacji jakości gleby i obchodzeniem się z zanieczyszczeniami gleby. Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 22 ust. 3, wytyczne w sprawie metod oceny zagrożenia miejsc zanieczyszczonych.**

2. Przy tworzeniu platformy Komisja uwzględni systemy istniejące w państwach członkowskich i zapewni zgodność z krajowymi systemami informacyjnymi. Postanowienia dyrektywy 2007/2/WE pozostają bez zmian. Państwa członkowskie wspierają Komisję w zakresie jakości danych i metadanych oraz wykorzystania danych historycznych.

3. Jeśli na podstawie wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, zachodzi potrzeba zharmonizowania metodologii dotyczących oceny zagrożenia zanieczyszczenia gleby zgodnie z art. 12 lub dostosowania dyrektywy do postępu technicznego i naukowego, Komisja proponuje zgodnie z art. 251 Traktatu wspólne kryteria dla oceny zagrożenia zanieczyszczenia gleby względnie niezbędne zmiany.

(*) 1 rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 20

Finansowanie

Środki, które zgodnie z niniejszą dyrektywą mają być przez państwa członkowskie podjęte, są też przez państwa członkowskie finansowane. Współfinansowanie ze strony Wspólnoty jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy zezwalają na to istniejące warunki prowadzonych w danej chwili programów.

Rozdział V

Postanowienia końcowe

Artykuł 21

Wdrożenie i dostosowanie do postępu technicznego

1. Zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z prawem kontroli ustanowioną w art. 22 ust. 3 Komisja może dostosować załącznik II do postępu naukowo-technicznego.
2. Jeśli na podstawie wymiany informacji, o której mowa w art. 19, zachodzi potrzeba zharmonizowania metodologii dotyczących oceny zagrożenia zanieczyszczenia gleby, Komisja przyjmuje wspólne kryteria dla oceny zagrożenia zanieczyszczenia gleby, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z prawem kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 3.
3. Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 22 ust. 2, nie później niż ... (*), Komisja przyjmuje przepisy niezbędne dla wdrożenia przepisów art. 18, dotyczące jakości danych oraz metadanych, wykorzystania danych historycznych, metod, dostępu oraz formatów wymiany danych.

Artykuł 22

Komitet

1. Komisję wspiera komitet, zwany dalej „komitetem”.
2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp stosuje się przepisy art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5a, ust. 1-4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem art. 8 tej decyzji.

4. Komitet przyjmuje swój Regulamin wewnętrzny. **W Regulaminie przyznaje przedstawicielom zainteresowanych stron prawo uczestnictwa w obradach komitetu.**

5. **Komitet przed podjęciem decyzji zasięga opinii zainteresowanych środowisk gospodarczych i organizacji ekologicznych.**

(*) 4 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 23

Sprawozdanie Komisji

1. Komisja publikuje pierwsze sprawozdanie z oceny procesu wdrażania niniejszej dyrektywy w ciągu dwóch lat po otrzymaniu wszystkich programów środków oraz krajowych strategii naprawy.

Kolejne sprawozdania Komisja publikować będzie co pięć lat.

Komisja przekazuje sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Sprawozdania wymienione w ust. 1 zawierają przegląd postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy na podstawie ocen dokonanych przez Komisję zgodnie z art. 18.

Artykuł 24

Przegląd

Komisja dokona przeglądu niniejszej dyrektywy *do dnia ...*^(*) i zaproponuje w razie potrzeby niezbędne zmiany.

Artykuł 25

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają system sankcji stosowanych w razie naruszeń przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmą wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia stosowania kar. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Najpóźniej do dnia określonego w art. 26 państwa członkowskie powiadają o ustanowionych przepisach Komisję, a następnie niezwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

I

Artykuł 26

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy *najpóźniej do ...*^(**). Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

W przypadku utrzymania w niezmienionej formie istniejących przepisów krajowych wystarczy zawiadomienie o ich zgodności.

2. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w obszarze objętym niniejszą dyrektywą.

^(*) 15 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

^(**) 2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Środa, 14 listopada 2007 r.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 28

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

MOŻLIWE ELEMENTY KODEKSÓW DOBREJ PRAKTYKI W ZAKRESIE OCHRONY I POPRAWY GLEBY

Kodeksy dobrej praktyki w zakresie różnych działań wykorzystania gruntów, o których mowa w art. 4 ust. 2, mogą zawierać następujące elementy:

- 1) *opis wpływu na funkcje gleby, jakiego można się spodziewać (należałoby wziąć pod uwagę tylko te funkcje gleby, które mogłyby być poważnie zakłócone);*
- 2) *techniki, metody oraz praktyki zarządzania gruntami mogące zminimalizować zaburzenia funkcji gleby, jednocześnie umożliwiając zrównoważone jej wykorzystanie;*
- 3) *lista źródeł informacji oraz właściwych organów, które mogą doradzić użytkownikowi gruntu, jak wykorzystywać glebę, wyrządzając jej jak najmniejsze szkody;*
- 4) *wykaz przepisów ustawodawstwa krajowego i prawodawstwa wspólnotowego istotnego z punktu widzenia ochrony gleby i właściwego dla konkretnego działania;*
- 5) *wskazówki dotyczące metodologii oceny zagrożenia.*

ZAŁĄCZNIK II

SEKCJA 1 WSPÓLNE ELEMENTY SŁUŻĄCE IDENTYFIKACJI OBSZARÓW ZAGROŻONYCH EROZJĄ
Jednostka typologiczna podziału gleb (JTG) (typ gleby)
Uziarnienie gleb (na poziomie JTG)
Gęstość gleby, jej właściwości hydrauliczne (na poziomie JTG)
Zawartość substancji organicznych